

tyto, pokud se týče, jedná-li se o předmět rychlé zkáze podléhající, peníz za ně vytěžený prodejem, uschovávají se nejméně tři měsíce ve sběrnách a mohou do té doby majiteli, již se řádně legitimovali, býti reklamovány (§ 11). Instrukce rozlišuje v § 12 výslovně mezi předměty ztracenými a předměty zapomenutými, to jest takovými, jež se na místě reklamantem určitě označeném anebo ku složení dotýčných předmětů určeném našly; jen za předměty prvuvedené dlužno složit reklamantem 10 proc. nálezného, předměty toliko zapomenuté vydávají se reklamantovi bez nálezného. Z předpisů těchto jest patrné, že byť i majitel zapomenutého předmětu opuštěním železničního vozu v bezprostředním vykonávání své držby byl omezen, přece v držbě své vůlí, jí se nevzdal a předmět zapomenutý u správy železnice reklamovat, se zachovává, poněvadž právě až do reklamace železniční správa jeho jménem držbu vykonává. Nelze tudíž shledati v tom nesprávné použití zákona, když rozsudek v odpor vzatý v přivlastnění balíčku obžalovaným neshledal pouhý podvod, nýbrž je jako zločin krádeže kvalifikoval. Poškozená také v přítomném případě zapomenutý balíček, seznavši své opomenutí, u správy železnice reklamovala, což vedlo ku odkrytí trestního jednání obžalovaného. Bylo tudíž zmateční stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 28.

K zatajení zásob (§ 32 čís. 1 a 4 čís. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z.) stačí již úmyslné zamlčení, po případě výslovné popření zásob. Tím jest čin dokonán.

(Rozh. ze dne 22. března 1919, Kr II 17/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných manželů Jana a Anny O. do rozsudku zemského soudu v Brně, pokud jím byli vinnými uznáni přečinem dle § 32 č. 1 a 4 čís. nař. ze dne 26. května 1917 čís. 233 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti § 281 č. 9 lit a a b, správně jen 9 lit. a tr. ř. Popírá, že obžalovaní ukryli zásoby obilní vědomě, totiž v úmyslu, aby se o nich komise nemohla dovědět. Tomu by prý tak bylo, kdyby komise obilí byla bývala sama našla. Naříkaný rozsudek však zjistil, že obžalovaní ukázali komisi zásoby obilí po dlouhém, marném hledání dobrovolně, nejsouce k tomu nuceni. Neměli prý v úmyslu odníti zásoby veřejným zájmům a není zde prý přečinu dle § 32 č. 1 a 4 čís. nař. Zmateční stížnost není odůvodněna. Rozsudek zjišťuje, že manželé Jan a Anna O. předložili obecnímu úřadu výkaz zásob, odhadující celkový výnos obilí za rok 1917 na 31.60 q, že však tento výkaz nebyl uznán správným a vykonána proto u obou manželů dne 12. prosince 1917 z nařízení okresního hejtmanství prohlídka. Předseda komise poučil oba obžalované, že mají povinnost, ukázat veškeré zásoby, a upozornil je na možné následky neuposlechnutí. Obžalovaní ukázali na to komisi obilí celkem 16.70 q. Poněvadž toto množství neodpovídalo vy-

počtené sklizni, bylo hledáno. Komise nalezla v komoře ve skříni mezi šatstvem 86 kg žitné mouky a v bedně na půdě ve slámě 103 kg ječmene. V hledání bylo pokračováno 14. prosince 1917. Obžalovaní na opětovné vyzvání, aby zásoby ukázali, prohlásili, že ničeho více nemají. Po dlouhém, bezvýsledném, půl druhé hodiny trvajícím hledání ukázali konečně obžalovaní po opětovném vyzvání tajnou skrýši nad průjezdem, v níž bylo uloženo 16.04 q obilí různého druhu v ceně 571 K 97 h. Uváží-li se, že obžalovaní udali již v písemném výkazu zásob vědomě daleko menší množství, než skutečně měli, že byli při obou prohlídkách dne 12. a 14. prosince 1917 předsedou komise opětovně, několikrát vyzváni, ukázatí veškeré zásoby, a upozorněni na následky neuposlechnutí, že však nejen vyzvání neuposlechli a zásob neukázali, nýbrž výslovně tvrdili, že ničeho nemají, a hledající komisi přímo pasivní odpor kladli, při čemž obžalovaná Anna O. hledání ve stodole dokonce provázela neslušnou, posměšnou poznámkou, a uváží-li se dále, že teprve potom, arcí pomocí obžalovaných, byly odkryty značné zásoby, uložené v tajné skrýši nad průjezdem, v ceně nesporně 500 K převyšující, o nichž doznali sami obžalovaní, že je ukryli proto, aby je nemuseli odevzdati eráru, nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že obžalovaní svým jednáním znemožnili nebo alespoň značně stížili úřadu, by nabyl vědomosti o těchto zásobách a tím nabyl disposiční moci nad nimi, a že se dopustili trestního činu zatajení zásob. Tohoto trestního činu dopouští se každý, kdo, ač má dle zákona povinnost zásoby vyjevit, jakoukoliv činností znemožní neb stíží úřadu, by nabyl vědomosti o stávajících zásobách a aby tím později nabyl disposiční moci nad nimi. K zatajení stačí již úmyslné zamlčení, po případě výslovné popření zásob, buď že popře je držitel vůbec nebo udá jich množství způsobem nedostatečným, pravdě neodpovídajícím. V tomto případě byl trestní čin dokonán již prvním úmyslně nesprávným udáním zásob a dovršen jich ukrytím a opětovným výslovným popřením před pátrající komisí; neboť skutková povaha zatajení zásob jest splněna tím okamžikem, kdy byly zásoby skutečně úmyslně zatajeny. Okolnost, že obžalovaní na konec zásoby komisi dobrovolně ukázali, uznal soud při výměře trestu právem za okolnost polehčující, ježto tím škoda z trestního činu hrozící byla odvrácena, nemohla však ničeho změnit na trestnosti činu již dokonaného. Nelze proto z ní dovozovati, jak činí zmateční stížnost, že obžalovaní neměli úmyslu, zásoby zatajiti; vždyť sami tento úmysl doznali a výsledky průvodního řízení s tímto doznáním souhlasí.

Čís. 29.

K beztrestnosti spolupachatele krádeže ve společnosti následkem účinné lítosti (§ 187 tr. z.) je třeba, by jeho náhrada nebo narovnání zahrnovaly všechnu škodu z krádeže, třebaže jeho podíl na škodě bylo by lze přesně určití.

(Rozh. ze dne 22. března 1919, Kr II 27/19).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako nalézajícího soudu v Uh. Hradišti, jímž byl obžalovaný vinným uznán zločinem krádeže dle §§ 171, 174 IIa, c tr. zák.